

Sydpol-Ekspedisjonen

Det var dag 4 det skjedde, alt hadde gått bra før det og gjengen var grei og gå på tur med.

Den første dagen kom vi ikke særlig langt og vi måtte sette leir nesten med en gang, målet med denne turen var egentlig og bare komme seg til sydpolen. Fordi det hadde vært tøft og sagt til venner og familie at du hadde klart det. De visste selvfølgelig at jeg var på denne ekspedisjonen men de visste ikke om jeg hadde klart det eller ikke før jeg kom hjem igjen, det var ikke mobil dekning eller en postbil som hentet brev og sånt helt til dem.

Sjefen som skulle føre oss til målet sa at det var viktig å få mye søvn, og ikke ha alt for tunge sekker. Derfor la vi igjen litt godteri og saker når vi hadde slått leir, sånn at vi når vi kom tilbake hadde vi noe å glede oss til. Fordi denne turen var lang, og derfor trenger du litt motivasjon.

Den andre dagen måtte vi selvfølgelig pakke ned teltet og alt som vi trengte får å gå videre.

Vi sto opp ganske tidlig, jeg tror alle var oppe kl 6 om morgenen.

Vi spiste en energirik frokost, og gikk videre. Alle sammen gikk med ski på beina og pulk til å dra sekken sin med.

Det var selvfølgelig mye snø på sydpolen så det var det letteste å gå med.

Vi gikk å vi gikk, det eneste vi så foran oss var bare mer snø og noen få fjell. Det var litt kult å tenke på at Roald Amundsen hadde gått her før oss. Etter noen timers gåing stoppet vi og stappet i oss mer mat, tro meg du trenger veldig mye mat på en sånn reise, fordi mat gir energi.

Kl var ca 19.00 når vi stoppet igjen og slo leir.

Den tredje dagen gjorde vi det vanlige, men nå sa sjefen at snart skulle vi krysse en veldig skummel isbre og alle måtte gå forsiktig og ikke tulle når vi skulle over den. Ja forresten sjefen som skulle få oss helt til sydpolen het Arnt, jeg klarer ikke helt å huske etternavnet fordi det var veldig langt og vanskelig.

Jeg hadde vært litt dom og ikke lagt ifra meg noe på den andre leiren, så på den hadde jeg ikke noe og glede meg til når andre hadde.

Vi guttene begynte å prate om den isbreen og lurte på om den var så farlig som Arnt hadde sagt eller om han sa det bare får å skremme oss, det kunne godt hende fordi han ikke ville at vi skulle tulle.

Vi skulle slo leir snart, trodde jeg. Det så ut som at det var bare noen få meter igjen, men det visste seg at det var fortsatt igjen 6km før vi skulle slå leir, og i dette føre går ikke det så fort. Men vi kom oss fram.

Den fjerde dagen skjedde det, det viktigste og kanskje skumleste som jeg har å fortelle dere.

Vi skulle nå krysse isbreen og Arnt hadde sagt at den var veldig skummel å gå over, og det visste seg at den var det.

Det var mange sprekker som du kunne falle ned i, og når du først falt ned i en var du så godt som død.

Vi måtte gå med tau bindet fast i en vær av oss for at vist en falt ned i en sprekke kunne de andre dra han\hun opp igjen.

Vi var 3 gutter og 2 jenter og en voksen.

En av guttene var veldig klumsete, og det var ikke bra!. Gutten falt sikkert 50 ganger og landet på isen. Men den siste gangen han gjorde det, han kunne ha falt flere ganger, om han ikke falt ned i ei sprekke!.

Vi prøvde og dra han opp igjen, men det var ikke så lett det, fordi at han hadde en tung pulk og han veide nå litt for seg selv å da.

Vi dro og dro og han ropte og ropte!.

Når jeg så at tauet hold på og ryke, tenkte jeg at dette var slutten på han.

Jeg sa ifra til Arnt, som sto der og dro så hardt han kunne, Arnt så på meg «Jeg så det» sa han.

Jeg spurte om han kom til å dø... «nei» sa han.

Vi klarte til slutt og dra han opp.

Men dette var ikke det eneste, vi måtte krysse en fryst sjø... men siden det har blitt så mye global oppvarming var heller ikke den sjøen trygg å krysse. Men vi gjorde det, vi gikk sakte og rolig over. Jeg tenkte at dette kom til å ta flere timer, og med det mener jeg veldig mange timer.

Men en av guttene som skulle vist være ganske tøff, begynte og gå så fort han klarte på ski, isen sprakk og han falt oppi vannet som var rett og slett drit kaldt.

Han ble dradd nedover med hjelp av strømmen som gikk under vann. Det siste vi så av han var fjeset hans, øynene stirret mot meg og gidde meg et signal «hjelp» var det nesten som de sa.

Arnt var en tøff type men han og sa at vist han hoppet oppi og prøvde å hjelpe han ville begge 2 ha død. Så det var nytteløst. Siden vi hadde et dødsfall sa Arnt at vi bare kunne snu, han ville absolutt ikke ha flere.

Alle var helt stille på vei hjem, ingen sa et pip.

Jeg lurte på hva foreldrene vil si når de får høre det tenkte jeg.

Vi er fortsatt ute i det øde, men vi vill nokk komme hjem. Denne boken om ekspedisjon sydpolen ble skrevet under ekspedisjonen, og jeg håper flere vil lese den.

Så får de høre om hva som skjedde med meg og gjengen den 4.juli 1996.

z 620gn

Det eneste jeg vil si om denne ekspedisjonen er «Alt gikk ikke som planlagt!» punktum.

